

— Стига, Ганчо, стига лудории!... Не си малък вече! — Дума си той.

Но лесно се дума, ала мъчно се изпълнява. Пъкъ отгде се взе тоя голъмъ празникъ — Великдень?... Още не дошелъ той, а всички се запретнали: миятъ, чистятъ, приготвяватъ... И никой не обърща внимание на него, на Ганчо... Никой го не поглежда.

Всѣки заетъ, всѣки бърза и той нѣма съ кого дума да продума.

Отиде въ кухнята една сутринь. Тамъ нѣмаше никой.

— Я, какво е това? — извика Луданчо. — Бои.

Яйца ще боядисватъ за Великдень! А азъ да не зная! И колко много панички пълни съ бои! Я, чакай да ги преброя: червена, зелена, синя, оранжева, златна!... Брей, колко много!... А нито едно яйце нѣма!

Ганчо се заозърта, да намѣри яйцата. На миндера, до печката, се изтегна ла бѣлата котка. Спи.

— Чакай да я нашаря, — рече Луданчо. — Защо е цѣлата бѣла? Ехъ, че хубава ще стане сега. — И грабна той котката, и започ-

на да пѣха краката ѝ единъ по единъ въ паничкитѣ съ боитѣ. Единъ кракъ въ червената, другъ въ синята, трети въ зелената, четвърти въ оранжевата... А опашката ѝ, цѣлата опашка, цопна въ златната боя...

Коткага мяука, дърпа се, ухапа го и Ганчо я пусна... Тя побѣгна и цапъ, цапъ, цапъ — по бѣлитѣ и чисто измити дъски на стайтѣ — нашари ги. Луданчо плѣска ржце отъ радостъ. Такава шарена котка съ златна опашка, такива шарени дъски, никжде не е виждалъ, никжде нѣма. Котката бѣга подплашена отъ стая въ стая и нашари дъскитѣ по цѣлата кѣща. После скочи презъ отворения прозорецъ и избѣга на двора.

Ганчо дълго се превива отъ смѣхъ. А после си рече:

